

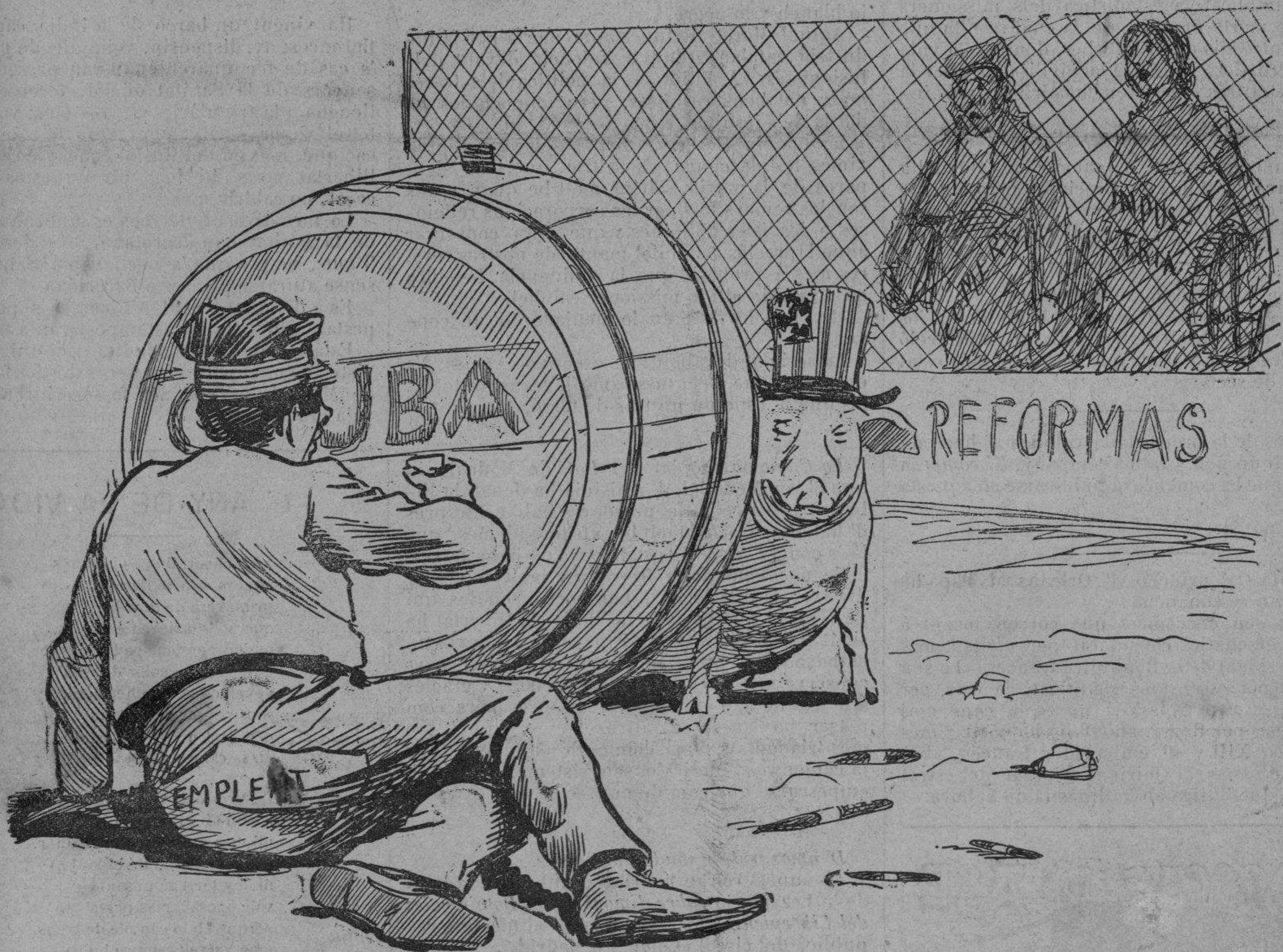
Setmanari humorístich, popular y catalá de bona mena,
DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLITICH.

SORTIRA CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demás llochs de venda de periòdichs.
Encàrrechs y correspondencia: plassa de la Catedral, núm. 2 bis, baxos.
Número solt, 5 céntims.—Suscripció per un any, 3 pessetas.

SUMARI: Text: De tot arreu.—Moscas d' ase.—L' any de la vida, (poesia) per Un Selvatá.—L'esguerra cries, per Xaragall—Un Carnestoltes, (poesia) per Lenam Teneb —A la vora del foch.—Embolica que fa fort, per Un cantant mut.—Trenca-closcas.—Correspondencia.

GRAN ZARZUELA
"LES REFORMES"
APOTEOSIS FINAL

L' empleat:

Mientras nos dejen chupar
diz que pueden reformar.

Lo tocinayre:

Mi buscar con gran cuidado
este jugo reformado.

La industria y la agricultura:

La barrera 'ns han posat
tancantnos aquest mercat.

(Aquest choro deu cantarse ab la tonada de la Mar-
cha de Cádiz.)

DE TOT ARREU

Los filles de Maria y Santa Teresa de Jesús, de Gracia, han prés l' iniciativa pera erigir en la veneranda montanya de Montserrat lo primer Misteri de Dolor, idea que han acullit ab entusiasme, totes les Associacions germanes, essent probable que no tardaran en tenir un nou monument de la seva pietat, ja patentada anys enrera al axecar á la sua Patrona un magnífich altar dins la incomparable Bassílica.

La Associació de Catòlics se proposa també ab la cooperació de altres corporacions costejar un altre Misteri.

Lo dia 7 de febrer, aniversari de la mort del inolvidable y Sant Pontífice Pio IX morí lo general Cadorna, que manava les tropes del Govern usurpador que arrepassá Roma al Papa. ¡Singular coincidencia!

No sabem si ha mort cristianament, per mes que estava arrepentit d'aquell fet, demostrantho en diferents ocasions y d' una manera marcada quan les execrables festes dels XXV anys transcorreguts d' aquella fetxa nefanda, á les quals no volgué assistir.

Está próxim á inaugurarse á Paris un teatre cristiá, verdadera necessitat d' aquest final de sigle, en que 'ls espectacles llenciosos componen tot lo repertori dels teatres d' avuy dia. La primera obra ab que s'estrenará, es *Juana d'Arc*.

S' ha publicat la estadística dels missioners catòlics morts en 1895, de la qual resulta que 135, d' entre ells quatre Bisbes, donaren la vida per la verdadera causa de la civilització y per la Fé, sobretot tres que foren martiritzats pels infidels.

Lo diumenge passat s' inaugurá á Ciutadella de Menorca la «Lliga de Oracions» pera obtenir lo triomf contra la masoneria, ab una solemne Comunió general, que tingué lloch á la Catedral.

A Roma la secta infame fá ayguas.

Després de perdre puestos en lo Municipi, los advocats catòlics li han arrabassat la direcció del Col·legi de Advocats que fins ara havia estat en mans de sectaris.

Les files de la propaganda catòlica s' han engrassat ab un nou y valió company, *El campeón católico*; que ha començat á publicarse en aquesta ciutat.

Benvingut sia

La visita del príncep d' Orleans al Papa ha tingut gran ressonancia.

Sabuts son els remors que corren tocant á aquest personatge, considerat per molts com á futur president de la República francesa. Lo seu viatge no pot esser mes significat, ja que, per embarcarse cap Abissinia no es lo camí mes curt passar per Roma, ahont no ha visitat més que á Lleó XIII y al embaxador francès, abstenintse d' anar al Quirinal, á pesar del estret parentiu que 'l lliga ab la dinastia de Saboya.

Esperém que l' Ajuntament de Barcelona se tindrà fort y ferm en contra del projecte de tranvies elèctrics. Totes les persones decents y no ensibornades están en contra d' aquest projecte: massa que se n' embutxaquen els estran-

gers dels nostres quartets, no cal sino que 'ls anem dant pel morral.

Precisament perque de Madrid ha vingut recomanat s' ha de reventar. ¡miréu que n' hi ha un tip, aviat nos haurán de donar permis per respirar!

Es precis, Srs. Regidors, treures les fandilles y posarse les calces de un cop; ja sabém que per alguns será un xich costós, pro no hi ha mes, ó sino marxéu y fem foch nou.

Via fora los explotadors y acaparadors! arri á ca 'n taps!

¿Recordan que la *Esquella* 's lamentava de que alguns alcaldes miressen per la moral del teatre?

Donchs en lo número següent, los Sr. P. del O., aquell Sr Roca de la *Camama*, de la *Esquella* y de la *Vanguardia*, criticant un drama, s' escandalisa y diu:

«Lo llenguatge...

«Aquest si que constituheix una de les especialitats del autor plagiari. La tinta ab que escriu casi sempre put, etc.» Y afegéix mes avall que dit autor va retocar quelcom «á súpliques dels pobres actors que havian d' emporcarse la boca ab les evacuacions del seu ingeni»

¡Pobret! ¡Ell que nodreix sa inteligencia ab la puresa de la *Camama* y lo recato de la *Esquella*, haber de despertar-se del éxtasis beatífich á que deuben transportarlo, pera enterarse de la «vulgaritat y ordinariesa» d' un escriptor que no es de la seva devoció! Pero, aném á pams: si ho llegia com á director de la *Camama* ¿volen dir que 's va tornar roig?

Y si ho llegia com á redactor de la *Vanguardia* ¿per qué trasladá sas impressions á la *Esquella*?

Un altre que te 'l cap prou gros pera cábrehi lo blanch y lo negre.

Aquell Moret de funesta memoria per la industria catalana, deya á Valencia devant dels fusionistes: «A Filipines la política dels frares no ha dat bons resultats, pero tampoch los ha dat la dels jesuites, etc.»

Lo mateix Moret, va dir, fa dotze anys, próximes les eleccions: «Nosaltres qu' hem sigut pares de la patria, sabém molt be quan grans son los remeys fets per les corporacions religioses á les isles Filipines y que pera conservar aquell preciós retall del manto de nostres reys, res mes á propòsit que la influencia benéfica qu' exerceix allí lo missioner catòlich.

¡Ey! axó ho deya en lo menjador d' un convent.

La serietat dels polítichs espanyols encisa. No es estrany que ab entusiasme 'ls seguixin tots... los que n' esperan un tros de torró.

La *Camama*, copiat del País de Madrid diu que el rey Menelich d' Abissinia ha donat la llibertat á una colla de presoners italians després d' haberlos tractat molt be, afegint ademés, que ja 's coneix que en aquell pays no hi ha frares.

Se necessita molta frescura y molt tupé per dir axó; ja que, pochs, ben pochs, son los qui no sápigam que si 'ls hi ha donat la llibertat ha sigut per accontentar al Papa, qui hi enviá un embaxador á posta; mes encare, aquell pays conserva molts recorts del catolicisme y gracies á n' axó no han empalat á n' als presoners com potser havian fet d' altres mes civilisats, pro mes triangulats. Vaja, home, Sr. Campaner, que ja comensa á pudir lo seu sistema; hauria d' empescarse quelcom de nou.

D' amos podreu mudar pró no de...

Ab aquest refran haurian pogut tancar la boca de 'n Lozano, lo pobre dimoni de les *Dominicales del Librepienso*, los concurrents al meeting republica del circol «Colon.» á Madrid.

Perque á n' en Demófilo li vé com l' anell al dit, ell que segons diu un que 'l coneix bé, es «lo prestidigitador sobressalient, que lo mateix se menja 'ls fondos del Congrés lliure-pensador que empenya la madalla de Giordano Bruno costejada per suscripció pública».

De tots modos, lo públich lo feu callar axis com á tots los de la tayfa. Lo poble comensa á obrir els ulls, y si no qu' ho digui En Salmeron,

quan al prometer que 'ls partits republicans protegiran al proletari, l' interromperen cridant: ¡Mentidal!

La paraula es gráfica, pero justa ¿Qué li ha aprofitat al poble la récula de discursos, desde 'l filosof Kraussista fins al fartot de 'n Castelar? Perdrer la tranquilitat y 'ls pòchs estalvis que han passat á la butxaca de quatre cara-girats per l' istil d' En Roca y Ruch.

Perque 's vegi la injusticia práctica del centralisme envers les regions d' Espanya ahont no 's toca la guitarra ajassat de panxa 'l Sol, fixeuvos ab lo que ha passat, ab les oposicions de Llotja que paguem naltres y mangonejan d' allá dalt estant.

Fa dos mesos que gastan la plata á Madrid y tenen tancada la botiga aquí, los infelissos que hi anaren per alcansar, uns una plassa de catedrátich y altres una d' ajudant, res, una miseria. No hi ha que espantarse per xó, l' ordre públich no 'n sofrirá, es carn humil.

Ja 'ns obsequiarán ab algun ajudant d' aquí.

Els catedrátichs, la ciencia, la paga grossa, ¡ah! axó per ells, non caldria d' atre.

Tornemhi: Sr alcalde ¿vol fer lo favor de donar ordre perque 's pagui als espositors quals obres están en poder de l' Ajuntament desde l' estiu passat? Miri home que açó no pot anar ni ab rodes.

La esposició va dexar, apesar dels disbauxis, solament 1,400 pecetes de déficit. Perque no 's feya fondo á part y 's pagava tot seguit, com cal á una corporació que no hagi descendit á les baixes d' un *Pepe el huevero* y comparsa!

Dexemho anar açó; de tots modos lo que 's deu fer, arecom are, es pagar y santa bona Maria.

Ha vingut un barco de la India carregat de florconcos, ay, dispensin, volia dir de *yute* y que 's cas de fer quarentena; van presentarse els senyors de la Sanitat oficial, féren traurer la llengua á la tripulació y... res més; val á dirho, tot el vapor y cargament venian consignats al cacique máxim del fusionisme y en temps de llibertat no s' hi juga ab aquestos senyors; carat, no caldria mes.

Lo mes divertit del cas es que aquells sabis de la Sanitat han decretat que 's desembarqui 'l *yute*, empró que 's porti cap á Sant Andreu sense aturarse per res á Barcelona.

Es á dir que á Sant Andreu ja 's poden empestar, y després ja 'ns empestarán á naltres.

Está be axó, quin acudit, com qui diu, quin xiste. Vetaquí perque aquets sabis los fan vindre de Madrid, perque nos fassen riurer un xich, vaja gracies.

L' ANY DE LA VIDA

Vaig naxer; fins á vint anys
aquexa estació florida
primavera de la vida
que no 's conexen enganys,
me proporcioná companys
que, com jo, color de rosa
veyen de la vida hermosa,
sens pensar en lo caliu
que despres porta l' istiu
ab sa calor xafagosa.

Despres dels vint als quaranta,
l' istiu ab sa gran calor
m' encengué 'l foch del amor,
(de recordarho m' espanta,)
ni lley terrena ni santa
vaig oposá á mas passións,
perque ab lo cap ple de tróns
mon cervell sempre bullia
y ni á Rey ni á Deu temia
puig de tot deya: ¡cansons!

Arribi als sexanta y ¡ay!
la tardor ab ses despulles
comensá á fér caurer fulles
de mon cor ab gran esglay,
jo no havia cregut may
qu' entremitj de mas dolures

hi cabessin amargures,
puig reflexionant un poch
vegl encendrés altre «foch»
per cremar mes travessures.

Ais vuitanta hi arribat,
l'hivern ab son fret de neu
ha gelat tot lo cor meu,
jara veig la realitat!
¿que 'm queda de lo passat?
espines, tot un torment,
sols un consol mon cor sent
y es, que al recordar ma historia
Deu encar me pot dar gloria
si es bo mon remordiment.

UN SALVATÀ.

L'ESGUERRA CRIES

En Jaume era un noy aprofitat de valent: tot lo sant dia de cap demunt dels llibres estudiava qu' estudiaràs. Son pare, un pagès dels que fan justet la viu viu, ab tot y la molta maynada que tenia, no li volgué llevar l'afició al estudi, pro li donava poca coseta; ab aqueix poch y lo que ell es feya enginyantse de mil maneres pagava la despesa d'un quint pis del carrer d'en Monach.

La seva cambreta donava á un cel-obert estret y fondo que feya fredat; no havia vist l'emblanquinador d'anys, açó feya que 'ls vehins de per vall estessen poch menos que als llims. A baix de tot hi havia 'l pou ahont s'hi veyá reflexat el bossí del cel de dalt; l'efecte era casi fantástich, y mes que mes, quan alguns cops l'anys' hi enmirallava per poch moments la metexa lluna: quan açó esdevenia lo veynat, quiet d'ordinari, s'exia de pollaguera, llevat del estudiant que darrera la finestreta no axecava 'ls ulls per res del mon.

Aquell era l'últim any de medecina; ¡pel juny ja fora metge! ab quin plaher ho assaboria! Devant per devant de la seva finestreta n'hi havia un'altra; cert dia hi ovirá cares noves y va sentir pel veynat qu'eran una mare y filla, viuda la primera y no gayre be de salut ni de bossa. ¡prou que 's veyá la pobre noya fins altr' hora de nit s'escarrassava cus que cus... Ella cus que cus y ell llegeix que llegeix, abiat s'establí una corrent interna de simpatia; la simpatia del propi fi.

Una nit de les derreries del Maig, passades feya estona les dotze, exí éll defora la finestra per orejarse; tenia un cap com tres timbals.

—Carmeta no trevalli tant, es malmetrà la salut, surti á goytar la lluna, ara es al bell sim de naltres, ¡qué rodona! ¡qué es hermosa! ¡miri miri com s'enmiralla baix del pou, la esbanida! Tot era mes quiet! dalt del cel la lluna anava fent la seva via com qui res, los estels, més tafaneros, parpallejant parpallejant, semblava que tot volguessen espiaho.

No havia pas passat mitg any y ¡Mare de Deu! quins cambis: la mare de la noya morta y ells ben casats y felissos dins la magror.

La xicota s'estava tot lo sant dia á casa esperant les hores vagatives del seu marit que eran ben poques. No tenia mes visites que las d'una amiga, casada també de fresch ab un militar: era una dona la tal amiga un bon xich lleugerota, y com á n'el Jaume no li queya de bon grat, la Carmeta s'abstenia de vistarla ab tot y 'ls molts prechs y fins amenasas d'ella; pro tant y tant la va punxar que floxejá en sos propósitos cometent la lleugereta de anarhi. Estavan, al arribarhi ella al llevat de taula; lo menjador y la gent casi no 's dibuxavan, tan esborrats estavan per la fumarola blava del tabaco; la Carmeta entrá dins de la boyra, vermella com un pebrot, y sense ovirar res; poch á poch aná distingint una colla de militars que prenian café y omplenan de fum la habitació. no cal dir que va tindre la nova concorrenta una ovació que la trpassera de la seva amiga ja lí havia preparada; allargaren la sessió á honor seu y la conversa s'anímá y engrescá vessantne gracies de tota mena.

Exí d'aquella casa mitg borratxa, lo cap li rodava, les aures li xiulaven, tota ella era somnóguda: boy caminant y ab la fresca del carrer lo cervell se li aná posant á tó y comensá a capir que havia fet un disbarat al passar la

tarde á casa d'una amiga, que 'l seu marit no volia que franquejés, y Deu l'enguart que n'hagués esment. De tot aquell bullit sols li quedá com á recort clar y definit, la figura d'un que duya molts cordons d'or penjats al muscle; era 'l que mes se li havia dirigit.

Passaren dies, torná á vindre la amiga, los propósitos flaquejaren, ¡tenia tantes hores vagatives! lo perill li comensá á semblar un xich imaginarhi... total, que hi torná y mes d'un cop, y per cert que les converses s'havian anat engrescant mes del cas, lo vert ja hi prenía posada y la Carmeta ja tampoch s'hi enrajolava, en cambi hi reya de valent; ¡tot es hu!

En Jaume s'adoná d'un cambi en la seva muller, que no s'en podia donar compte, pro no 'n féu cas.

Aquell mestre dels cordons treballava de ferm, la pobre Carmeta no tenia ella pas mala intenció, pro se l'escollava, y açó en dona casada es de mal ésser, açó es casi sempre el comensament del cap de vall. Una tarde arribá á casa seva forsa tart, el seu marit ja hi era d'estona, axis que entrá tota la sang se li enfilá á les galtes.

—¿D'ahont vens?

—No fa pas gayre que som exit.

—¿Gayre? si de les sis que soch aquí, ¿mira quina hora es? prop les nou. Em dius una mentida; ja conech que vens de casa la teva amiga y tu mateixa t'acusas d'haber obrat mal quan vols amagarho.

Efectivament, hi havia estat, y 'l payo dels cordons l'havia acompanyada al exir y, garlant garlant pel carrer, se 'ls hi esmunyiren un parell d'hores sens ferne cabal: ¡Verge Santa y que s'en havia fet de camí ab la ajuda del diable.

Una galleda d'aygua freda no l'hauria pas trasbalsat més á n'el pobre Jaume que aquella mentida de la seva dona: ¡hi tenia una confiansa entera! y pensar que d'assí en avant ja no li podria tenir, li donava una tristesa grossa, de dins de tot. Sense dirse ni un mot passaren fins l'endemá á l' hora del repás; en havent dinat exí ell á sos quefers; devant de la porta del carrer hi havia un guerrero plantat y molt lluent que se 'l goytá de cap á peus, ab una mena d'ayre molt ofensiu; feu via En Jaume y quan va ser un tros enllá li vingué tot d'un cop un pensamentot que li aturá la sang al cor; pro ca, lo rebutjá indignat y va tirar avant. Poch després exí la Carmeta; havia sostingut una lluyta de dins grossa; una veu fonda li deya atúrat, ella protestava de que no volia mancar, açó may, ¡ahl pobret del qui 's posa á tret... Va caminar en direcció oposada á la del seu marit y poch després va aconseguirla l'esperverot y junts anaren voltant, voltant y xerrant fins que 'l cor els en digué prou.

A les nou del vespre arribá En Jaume á casa:

—¿Ahont es la Carmeta?—Ha sortit darrera de vosté, senyoret. Un llamp del cel no l'hauria pas dexat tan sech. Després d'una bella estona, caus si no caus, pega esbranzida, agafa la porta y 's tira escales avall, siguent un miracle de Déu que no 's trenqués la nou del coll; voltá com un boig y borratxo á la hora, buscá molt, pro tot inútilment; llassat, mort, cap enllá á les tres de la matinada torná á trobarse á sa casa, en sa casa, en sa cambra, aquella cambra ara deserta, ¡aquella llassada desfeta y per sempre! el coll se li nuá, tot li va donar un giravol de baix á dalt, pro fent un esforç gros va tirarse demunt del sofá. Passada la borrasca vingué la pluja y plou que plou s'aná amorosint aquella terra ressecada y ruenta; el cervell comensá á treballar y poch á poch va pèndrer altra volta el lloch de cap de casa, ¡pro d'una casa trista y deserta! Torná á pujarli la sang al cervell y resolgué fugir y fugir ben lluny: temia ferne una de grossa.

Ella, no havian passat gayres hores que va véurer clar, ben clar, l'horrible disbarat que havia fet. El lladre dels cordons volia de totes passades que se n'entornés á casa del marit; pro ella resolta va dirli ¡jara á casa? ¿ab quina cara m'hi presento, després de tantes hores de serne fora? ¿qué 'm dirá 'l marit?... primer la mort, cent vegades. Y la vergonya que no sapigué evitar la falta, privá la reparació.

¡Quín cambi, válgans Déu! De cop y volta se trobava la criatura més infelissa de la terra; aquell manu era un brétol de cos enter, abonat á tots els vicis, tant, que molt aviat fou tret y

degradat del exércit y obligá á treballar y de valent á la Carmeta; á totes aquestes calamitats s'hi afegí la beguda, arribantli molts dies á casa fet una sopa, ab cada sacramental que tot tremolava, fins el vehinat.

Un capvespre n'hi hagué un de tant refort, ab tant de soroll y xiscles que 'ls vehins esverats avisaren á l'arcalde del barri y pujaren tota una collada cap dalt del pis, trucaren y res, tornaren á trucar y res tampoch; aquella quietut tant complerta després de tant tarravastall acabá de alarmar á tothom y l'arcalde feu vindrer un manyá que obri la porta, entrant tots cap dins, apilotats y ab més por que goig. ¡Reyna Santíssima, quín quadrol la Carmeta á terra tota cargolada, feta un farsell, les mans crespades, la cara amoratada, quasi negra, ab un bell tros de llengua fora de la boca; ell mitg agessat al sofá pantejant, vermell y tot suat se redressá com pogué axis qu'entraren y mirants-els ab ulls de beneyt xamporrejá:—¿Pues no se creia que havia de mantenerla de balde? Con que hoy no me has traio naa, pues ya te arreglaré. Y va fer senyal ab les mans com d'escanyar; y á fe que tingué trassa; perque, lo qu'és la Carmeta, era ben morta. ¡Pobra xicota! Va, Deu l'hagi perdonada!

XARAGALL.

UN CARNESTOLTES

Surto de casa un mati,
y á hores d'are encar no sé
com dimontri m'ho vaig fe
que 'm vaig tot tacá de vi,
per comprar dos passarells
á la Rambla, puig que alli
molts ne venen (basta di
qu'és la Rambla dels aucells);
y jo ¡es clal m'estava dret
sota 'ls arbres, y anant fent
la compra, ¡en número cent
veig convertit mon barret!

Fou tan gran ma indignació,
que 'm va caurer la corbata,
se 'm desfeu una sabata...
fins vaig perdre 'l mocadó;
y malehint los aucells,
(donchs no hi veyá de rábia)
me va per terra la gábia
y 'm fugen els passarells...

Ab exes tribulacions
tot suat per la caló,
me cau la mitja al garró
y m'en vaig de tumballons;
corrents fujo avergonyit,
puig ja 'm sento dir ximplet,
y em sento també... un bolet
que 'm dexa mitj aturdit.

Veig, despres de dar mil voltes,
veni un Xanxes ab espasa...
pro allavors jo 'm fico á casa
¡senyors! fet un Carnestoltes.

LENAM TENEB.

Hi havia en certa casa tres fadrins, molt tranquils, que junt ab altres treballadors passavan, sens fer res de mal, los dies molt divertits, ja cantant ja comptant algun quènto, escorrent axis els dies ab brometes, però á pesar d'axó no dexavan may lo treballar.

Héusaquí que entre aquestos hi treballava un pobre aprenent anomenat Raballit, al que n'hi feyan tantes que ja 'n comensava d'estar tip.

Un dia li posaren en lo tamboret en que havia de seurer una pila d'agulles que no 's veyguessen gayre y éll al seurehi ¡podéu comptar quins salts y rebots no faria! Encare no 'n varen tenir prou ab aquesta que se 'n varen rumiar un'altra.

L'hi varen dar una butifarra per brenar; y quant se la va haber menjada, li varen dir per enganyarlo, qu'era enmatzinada y que 's moriria sense trigar gayre; per lo qual, li varen dir, cal que 'n confesses.

Marxá ell tot trist y plorant á l' Esglesia, y precisament com qu'era á la tarde no hi havia cap confés, y en vista de axó se 'n va á trobar al seu propi a casa seva, y li va dir la majordona qu'era á passejar al primer Torsalet; y ell marxá corrents cap al Torsalet per por de que no 's morís pel camí, quan va trobar per casualitat á un treballador que no estava de ximpleries y aquest li va dir que l'havian enganyat.

Pero la més crespá encare l'haig de comptar. Escoltin un xich mes.

Cert dia varen concertar ferli por alguna nit; no trobavan may l' hora; per fi s' esdevingué que l' amo va haber d' estar uns quans dies fora de casa y la mestressa era á cuydar á una seva parenta malalta y pensant ells que aquella ocasió era de bon aprofitar, se 'n varen valguer.

Eran les 11 de la nit (qu' encare vetllavan perque l' endemá era festa grossa) y mentres que l' aprenent anava treballant, després d' haberse avingut ab los demés treballadors, tres d' ells varen baxar á la botiga y arreglaren les coses per executar lo seu plan.

Els tres fadrins se varen vestir de blanch; ab una llanterna á una má y un ganivet á l' altra; axís gornits pujaren cap dalt ahont treballavan; se dirigiren al aprenent y 'l primer, donantli una catxeta, li va dir: Avuy morirás. Lo segon, donantli una cossa, li va dir també: T' haig de matar; y finalment, lo tercer, ab una veu aspra y ronca, agafantlo per l' espatlla, li va dir:

—Jo soch l' ánima de aquell teu company, que va morir dies passats, y al qual vares estar 5 céntims, quan jugavam á palet; ab axó, en pena d' havérmels estafat, vinch avuy pera emportártemen. Apriat que d' aquí á mitg quart tornaré á cercarte.

Acabat de dir axó varen marxar los tres cap al segon pis qu' era allá ahont dormian.

Entraren al quarto y per la poca claror que hi ficava la lluna vegeren sobre 'l llit de cada un tres bultos blanchs. Tots tres quedaren espantats, esporuguits; cap se va atrevir á acostarshi y 's varen arrupir á un recó del quarto; ni podian caminar per lo tremolor de ses cames. Veyent els altres treballadors que 'ls tres no baxavan, n' hi va pujar un y al véurels d' aquella manera, 'ls hi va dir:—Qué hi feu aquí?

Llavors ells se varen alçar y varen dir que á sobre 'ls llits hi havian tres fantasmes, y que no hi gosavan entrar... que tenian por.

¡Ells, que poch abans varen espantar al pobre Raballit, estan també are espantats y esporuguits!

Averiguat lo cas, aquells tres fantasmes que hi havian sobre 'l llit eran... les camises que s' havian de posar l' endemá per mudarse.

UN CANALISTA BERGADÁ.

Un mariner que va sentir de la manera que s' esclamava el capitá, va anar allá ahont era y li digué:

—Senyor capitá, ¿quan una cosa se sap ahont es, se pot dir que es perduda?

—No, va dir el capitá; y si tu saps ahont es la cafetera t' faré un bon regalo.

—Li accepto, respongué 'l mariner, y pot estar ben segur que jo sé positivament ahont es.

—¡Tú! Y donchs, ¿ahont es?

—Al fons del mar.

UU IMPRESSOR CAXISTA.

En Francisco s' ha casat y ab una dona que cada dia li dona una pallissa.

Com que es tant bo, la soporta ab resignació y sempre calla.

Ahir la pallissa va ser tant tremenda, que 'l pobre Francisco, per fugir del castich, se va amagar dessota del sofá.

—¡Surt d' aquí, tunant, pilló! cridava la seva dona.

—No vull sortir—va respondrer llavors ab veu forta; ¡alguna vegada he de tenir genit!

EMBOLICA QUE FA FORT

Tu m' has dit que aquell ha dit que li habian dit que deyan, que 's pensavan que molts creyan... ¡mare de Deu, quin bullit!

Escoltant aqueixa trepa que amagan la veritat, ni l' home mes avispat no 'n pot treure l' aygua neta.

D' axó un exemple en la Cort ne tenim ab cert procés; tots han dit que no han dit rés. Embolica que fa fort.

UN CANTANT MUT.

ANUNCI-ENCÁRRECH

Barretinayres:

Un de la colla se trova en grans tropells, está en perill pròxim d' *enmullerarse*... y está cercant *costella á gust*. Prou ha buscat, prou ha mirat, però... no ha trovat l' *extra*. Desesperat de sa trista situació, acut ab confiança á vostres *pro-cures*, per si n' hi sabéu cap que fassa per casa. No hi fa rés que siga negra, gravada, bornia, cóxa, manca ó colltorcida, *con tal de no venir comprendida* en alguna de les cinch *marques de fábrica* següents:

- I.^a vanitat.
- II.^a mermonació.
- III.^a tafaneria
- IV.^a retallarse 'ls anys á mida...
- V.^a essent lletges, voler passar per cayes.

¿Hi ha algún barretinayre que me 'n sápigá alguna que no porte cap d' *aquéxes nafres*?

Si n' hi ha algún, que, per permissió de la misericordia divina, sápigá aqueix *vel de Deu*, tinga la pietat de *dirigirla* á n' aquesta població, carrer de la Penitencia, sotarrians, nombre 13, ahont viu un fadrinet desenganyat de les faldilles, qui la farà son angelet y la reyna del seu cor.

Barretinayres: Qui á tal fi pose sa tasca, farà una obra de caritat prestant un gran servey á un vostre company de penes y fatigues, qui, encomanant la seva ventura á vostres *investigacions*, se vos ofereix de tot *coure S. S.*

PERE BUSCA.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

Los pobres, regularment, solen patir *prima dos*, la *tres segona* s' aplica als reos y malfactors, es la *tercera primera* un objecte agafadós, y lo *tot* serveix per séurer y 'n solen teni 'ls senyors.

XIRIBIRIBICH.

ROMBO

•
••
•••
••••
•••••

1.ª ratlla, Consonant.—2.ª, Lo que fan molts joves.—3.ª, Efecte del cos humá.—4.ª Moltes dones ne portan, y 5.ª, Consonant.

F. JOVER TARTRANETA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 Nom de home. *Camilo*
- 1 2 5 3 2 Pausa. *calma*
- 3 4 1 6 Animal. *museu*
- 3 4 5 Cantitat. *mal*
- 5 2 Musical. *can*
- 6 Vocal. *o*

UN PAGÉS DE PEDRAFORCA.

TARJETA

Pau de la torra

Ab les lletres de aquesta targeta formar lo nom d' una població catalana.

MINGU CIBADAS D' ORDIS

GEROGLIFICH

NO
100 ent
o TLo
Ks sap

(Les solucions en lo número vinent.)

Solucions als Trenca-closques del número passat.

Xarada: Ca-nó.

Geroglífich: D Sevé tot ho te.

R
R O M
Rombo: R O S E R
M E L
R

Logogrifo numérich: Mare.

Targeta: La rahó no vol forsa.

Llum de ganxo: Benvingut y no s' apagui.—El de la Pepeta de Mollet: ¿No te por que l' agafin? La solució de la targeta no es catalana. No estranyi 'l retrás, degut als molts travalls que rebém.—Pepet A: Sortiran quan los hi toqui.—Un sant de papé d' estrassa: N' hi preném la bona voluntat; per ara no podém fer més.—N. Oller: Publicarém la rondalla lo 26, si á Déu plau.—Un cantant mut: No n' hi ha gayres que servexen.—Un Sampedorench: Lo soneto anirá un xich retocat.—Un catalá: Benvingut sia; mes lo toch d' oració no pot servir. Se necessita son estudi pera fer versos. Sens comptar també ab que hi ha d' haver poesia.—Joan Rotllán: No resulta complerta.—V. P.: Hi ha argument per una narració; però la qu' ens ha enviat no es prou ayrosá.—Un barretinayre: Va be: á son temps.—J. C. E.: Sovintegi les visites.—M. Torra: S' ha buscat una feyna que no paga 'l tret.—Un aprenent d' escolá: Al principi va be; però vosté vol acabar malament y axó no fa.—B Net: Los epigrames no van; però si envia prosa y 'ns agrada li publicarém encara que 's dega retocar.—Salón: Las os y as manuscrites poden confóndrers fàcilment. Sa carta tal com ve no podém publicarla; s' ha de retocar.—Sol y Ler: Está be; però no te l' estil que 'ns convé: es massa serio.—Un obiolench: La xarada no es catalana; jerooglífichs ab notes de música no 'n publiquem. Mirarém d' aprofitar la poesia.—A. B. y M: ¿Per qué no entrava á alguna botiga, que l' haurían socorregut? Es assumpto que ja hem tractat.—K. K. K. P.: ¡Un ángel! no 'ns serveix.—Cler y Cal: Ens agrada y procurarém compláurel.—Un apotecari ab nas: En cartera.—Tunel de Vilatorra: No van prou be.—Un pi d' aprop de Rexach: Encara ens convé menos—llime Laucsap: Me sembla que 'l consell ja li varem publicar. L' altre anirá.—Raymond Carnedo: No 'ns fan pesa.—Joseph Quintana y Herp: No hi cap. L' any que ve si li sembla, lo reproduheix més polidet.—L' escribent del Registre de Conill: Avuy no podém compláurel y ho sentim. Les coses s' han de dir de certa manera.—Antoni Picarol: Mirarém publicar lo, però no tot.—Lenau Teneb: Los epigrames varem dirli que 'ls publicarém.—Un dels nostres: No ho sembla pas. Son treball no va ni ab rodes de bicicleta.—Un montanyés: Es molt edificant; però més propi per altres publicacions piadoses. A LA BARRETINA no li convenen menjars massa fins.—Noy de Barñoles: Está molt de brometa.—Al suscriptor desconegut qu' enviá les xarades Manuela y Perere, li publicarem lo logogrifo; y li advertim que envihi los originals en sobre obert, ó sino ab sello de carta.—I. V.: Rebut y grans mercés.

Estampa LA CATALANA. Dormitori de Sant Francesch. 5